

מאת הנאון מויר הרב ברוך הירשפלד שלימ"א,
ראש כולל עפרת חיים ברוך, קליבלנד חייסס

Segulos. There are sources who say that saving certain items are a *segulah* for *shemira* (protection). The **Chida** (5) writes that from the *Yerushalmi* it seems that people used to keep their *Lulavim* all year in their homes. He adds that he saw great *chachamim* who kept all four *minim* in their homes for a whole year as a *shemira* for the house. Many *seforim* bring a custom to make *Esrog* jelly and feed it to a pregnant lady as a *segulah* for an easy childbirth (this might be connected to a *Gemara* in *Kesubos 61a* that eating an *Esrog* is good for the fetus), or to anybody on *Tu B'Shvat*.

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY

Arba Minim. The four *minim* used on *Sukkos* may be placed into a plastic bag and put out to the garbage. Some people *machmir* and store them away to use for another *mitzvah*. s

The *Mishnah* states: if a person has a first-born donkey but he does not want to be פודה his first-born donkey, he must decapitate it (עורפו). The *Mishnah* then continues and says, "מצות הפדייה קודמת למצות עריפה". However, the *mitzvah* of redeeming the donkey does take precedence over decapitating it. As the *pasuk* says, "אם לא תפדה וערפתו".

The **משנה** [שם] defends the רמב"ם and says that the רמב"ם is following פשוט in the *Mishnah* which states clearly that מצות עריפה למצות עריפה, and if עריפה was an עבירה, the תנא would certainly not call it מצות עריפה. The ראב"ד says, once the תנא said מצות עריפה he also used the similar terminology of מצות עריפה but it is not to be taken literally.

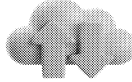
The **חז"ל סופר** [ענה"ת פרשת בא ד"ה ואם לא תפדה] wonders about the מצות עריפה. Why does the תורה even give the option of עריפה? It seems very selfish and a bad מידה - עקר ער - as if to say, "If I can't keep this תמור then the כרך can't gain either and I won't give him a ששה but I will rather do an עריפה." Why should he be able to do this? The **חז"ל סופר** explains that when *Klal Yisroel* left מצרים we experienced 3 things. 1) **נפשנו** נפשנו. So, for our גוף we are פודה בכורי אדם. 2) On the טומאה, we are מקריב the בכורים. 3) On the גאולת נפשנו, we are compared to תמורים, we (should) do the עריפה. The reason they are redeemed specifically, without the option of redemption is to underscore that the בכורי מצרים were killed. However, **ה' שחמך** since the תמורים assisted כלל ישראל by בית הים, *Hashem* took pity on them and gave us the option of redemption with a ששה. However, even so, the original עיקר שורש of the reason remains and one may do עריפה which will be a remembrance of the בכורי מצרים.

(1) מגילה כו: (2) או"ח כא:א (3) מ"ב כא:ח (4) פסקי תשובות תרסד-כז (5) בס' ככר לאדון הביא ירושלמי שבת פרק ב' (6) שם דף ר"ע

The *Medrash* states that when *Adam Harishon* was first created, he filled up the entire earth. *Hashem* then shrunk him and removed parts from his limbs and placed small pieces of flesh around him. Adam said, ‘Master of the Universe! Why are you taking from me?’ Replied the Lord, ‘I will return it. Be fruitful and multiply and fill the earth - as you did originally. Take these pieces and scatter them around the world. Wherever they are buried, populations of your descendants will settle.’ Every child is a piece and part of *Adam Harishon*. Each legitimate birth is a fulfillment of the command to multiply and fill the earth. This is the significance of *Chazal* teaching us that *Moshiach* will not come until all the souls of the world have been born into bodies.”

A Wise Man would say: “You will never get ahead of anyone as long as you continuously try to get even with him.”

Daven & Learn IN ORDER
to connect with Hashem!
 (ב"ה ס"י מ"ז)
 -each with its own form
 of connection.

לענין ר' אריה לייבש
ב"ר פינחס ליפשיץ ז"ל
נפטר ב"ו תשרי תשס"ג
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

מולד חודש חשוון:
זונמאנ (יום א')
9:43 AM
מיט 2 חלקים

עדותיך אתבונן

לימודים מאת הרב אברהם דניאל אבשטיין שלישי, בעמ"ס שדה אברהם

ויש להרחיב הדיבורים, דתנן במגילה (כא): "בראשי חודשים ובחולו של
 מועד קורין ארבעה... כל שיש בו מוסף ואינו יום טוב קורין ארבעה, ביום טובו
 ממש. ביום הכפורים ששה, בשבת שבעה", ע"כ. ואיתא שם בגמ' (כב): הטעם
 לזה: "אלא נקוט האי כללל בידך: כל דטפי ליה מילתא מחתריה, טפי ליה גברא
 ותידיא, הלכך, בראש חודש ומועד דאיכא קרבן מוסף קורין ארבעה, ביום טובו
 איסור בעשית מלאכה, ביום הכפורים דענוש כרת ששה, שבת דאיכא
 איסור שקילה שבעה", ע"כ.

ונראה לבאר הנחיצות הענין ע"פ מעשה שדחה: כשנסע ר' ישראל סלנט
היה מתלבש כאחד העם ולא לבש לבוש הרבנות. פעם אחת, כנסו ברכבת
במחלקה שבה היה העישון מותר, ניגש אליו אדם צעיר שלא הכירו והתלוננו
שהעשן מפריע לו. לאחר שהמשיך בתלונתו אפילו לאחר שפתח רבי ישראל
את החלון, מיד כיבה רבי ישראל את הסגר והפסיק מלעשן. שהגיעה הרכבת
לעירייה הבאה, הבחין הנוסע הצעיר בקהל העצום המכסה בתחתית הרכבת בכדי
לקבל את פניו של רבי ישראל, והבין שפגע בכבודו של גדול בישראל. כמרדכי
ביקש מחילה מרבי ישראל, שלא רק שמחל לו תיכף ומיד אלא גם הציע לעזור
לם אם הוא נצרך לאיזה עזרה.

ואמנם נתגלגל הדבר שלאחר זמן קצר ביקש הצעיר להתקבל לשוחח
הממונים, אמרו לו שעליו לקבל כתב קבלה מרבי ישראל. כשבחן אותו רבי
ישראל ומצאו בלתי מתאים להיות שוחט, לא זו משם עד שהוא בכבודו ובעצמו
שב ולמד עמו, עד שקיבל ממנו כתב קבלה לשחיטה.

מעשה זה נורא למתבונן, שכל הנהגת האדם הצעיר היה משום שלא הכיר כלל שזהו ר' ישראל סלנטר, אם היה מכירו היה נהוג עמו כבוד גדול. כ"כ לענין כבוד שבת, שאם אחד מכיר שיום השבת קרש מכל שאר הימים אפילו מיו"כ, זה סיבה שינהג כבוד גדול. וקדושה יתירה ליום שבת קודש!

מאת תהי"צ רבי נמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים ע"ה
 ויתהלך תנוך את האלקים ואיננו כי לקח
 אתו אלקים ... (ה-כד) - האמונה שחבל למזבח

רש"י: ויתהלך חנוך – צדיק היה וקל בדעתו לשוב להרשיע, לפיכך מידר ב"ב"ה וסילקו והמיתו קודם זמנו, והיו ששינה הכתוב במיתתו לכתוב ואינו בעולם לאלאות שנותיו. אלמלא דברי רש"י לא היינו משמעו של מקרא, כי אם זכה לזה היתנהג כצו הברא, למא יחיה זו סיבה להמיתו? ומה גם שהיה זה בדרור של יעשים. רש"י עליו להתעצם מאוד שלא להימשך אחר בני דורו, והיה זה סיבה לגדיל זכותו, ולא לקצר ימיו.

בנוסף היתה זו השפלה להצדיק להלקותו לעיני כל רשעי דורו?

אולם רש"י מאיר עינינו, ומלמדנו שלא תמיד רואים את הטובה בעיני הבשר, ייני הבשר רואים רק מה שה'קוה' מצדיק, אבל הקב"ה רואה גם את ה'עציד' תוך כך הוא יודע באמת מהי טובתו של האדם, ולכן נראה לפעמים שהקב"ה נהנה עם הצדיק במידת הדין, ובאמת אין זה כי אם רחמים.

זו היתה הסיבה לסילוקו של חנוך עד שלא הגיע לחצי ימיו, הקב"ה ראה אֶת-
נַמְרוד הממורד הוא קשות עם יצרו, בני דורו המשיכו וזוהמה בעולם בחטאיהם, וגרם שנב-
א יתאוה להורע, ובכל זאת התאמץ מאוד להתגבר על יצרו, אולם גם ראה שלא
יהי ביכולתו להחזיק מעמד, הוזהמה התרבתה מיום ליום, וכבר לא היה ביכולתו
למוד מול אותה משיכה לרעה שהיתה אז בעולם, וידע הקדוש ברוך הוא שאינו מן
השקר להוריד את המדיק הזה עוד בעולם, אחר שכל כך הצטער כל ימיו לעמוד
עליו, ואם יתיר צדיק לא יהיה ביכולתו להתחזק, ולכן הטיב עמו הבורא, והעלה
נשמתו בטרם עת.

וכעין המסופר על אחד מתלמידי הבעל שם טוב וי"ע שנפטר בדמי ימיו, ותלדו ג' סילוקו מן העולם בתפלותיו, כי זה הוציץ היה רגיל להתפלל בבכי ולבקש שישמרוהו מכל חטא, והוסיף לבקש שאם הקב"ה יודע שבים מן הימים ששל תלפלה באיזה חטא, יקריב הקב"ה להמיתו עוד בטרם יבוא אותו יום, וכיון שקבלה תפילה נלקח עולמו בעודו צעיר. הרי רואים מזה שלפעמים היא ככה לצדיק שמקדימים את סילוקו מן העולם.

אחר שרואים פירושו של רש"י ומביטים שוב בלשון הכתוב, נוכל להבחין גם
 דף התיבות שסילוקו של חנוך היתה ע"י מידת הרחמים, שכן לא הוזכר הכתוב
 חנוך 'מיתת' הנאמר ברשעים שומיתם הקב"ה קורם זמנם. [ראה למשל במעשה 'ער'
 יגו' (להלן, לז, ז - ח) שם שנאמר 'זימיתוהו ה', וְיָמַת גַּם אוֹתוֹ]. כאן נאמר 'זאינו
 לקח אותו אלקים' - סילוקו מן העולם לא היתה בגדר 'עונש', כי אם העדר מן
 העולם. הנה מפני שקידבו הקב"ה אליו להיות עמו בגן עדן העליון. דברי רש"י אלו
 יסוד לכל הנושאה בתחנותים, בכל מקרה שהארם רואה עולם הפוך 'צדיק ורע
 רשע ועובד לו' עליו להאמין שהכל ברי שמים. ועל הכל יש חשבון מדויק, ולא
 ידוק עם החרע לזרע לו כי אם לטובתו. לכן אל לנו לבוא כלל בקשות, ולא
 רואה רק להאמין באמונה שלמה ובורה שכל מה דעבד רחמנא היא לטב.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.clickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

מעשה אבות סימן לבנים

וַיֹּאמֶר קֵין אֶל הָבֵל אָחִיו וַיְהִי בְהוֹתָם בְּשֹׂדֶה וַיִּקֶּם קֵין אֶל הָבֵל אָחִיו וַיְהַרְגֵהוּ ... (ד-ה)

There is an amazing story about how a single family embraced *Yiddishkeit* because of a comment made years earlier.

The tale begins when one *Yerushalmi Maggid*, **R’ Reuven Karlenstein ז”ל**, posed a deeply penetrating question to another famous *Maggid* of Jerusalem, **R’ Shalom Shwadron ז”ל**: “R’ Shalom, tell me: how does one put a *neshama* into a person?”

R’ Shalom chuckled before offering a striking *mashal* to explain. “At the end of *Parshas Bereishis*, the *Torah* tells us how Kayin sought to kill his brother Hevel. Understandably, Kayin did not know how to kill, as no human had ever been killed. In his confusion, Kayin began hitting Hevel, beating him mercilessly and severing his limbs. Yet despite excruciating agony, Hevel remained alive. Seeing Hevel’s suffering, *Hakadosh Boruch Hu* summoned a bird, which attacked another bird and pecked relentlessly at its companion’s neck until it died. Watching this, Kayin struck Hevel across the neck, and Hevel breathed his last. “Since that day,” R’ Shalom explained, “humanity has known precisely how to take a *neshama*, a soul out. But putting a soul back in? That remains a mystery. A person can never anticipate the effect their words might have on another human spirit. Sometimes, a single offhand remark or lighthearted joke can unleash incredible transformation.”

To illustrate, R’ Shalom shared a personal experience with R’ Reuven. He told him how many years earlier, he had traveled to his daughter in *Kiryat Gat* for *Shabbos*. Mid-meal on Friday night, a knock sounded at the door. Standing outside was a local *Rav* asking if R’ Shalom could possibly grace the community with a *shiur* after the *seudah*. What an honor it would be, he told the *Maggid*. Well, he wasn’t exactly prepared and so R’ Shalom hesitated. But he felt could not refuse.

Immediately, after the *seudah* and with a prayer on his lips, R’ Shalom headed to the *Beis Medrash*. The *shul* was packed as word had spread fast. Stepping up to speak, R’ Shalom kept it simple. With so much experience under his belt, he had no trouble weaving together thoughts on the weekly *parsha*, a few parables, and engaging stories. In the middle of his lecture, R’ Shalom decided to bring the crowd into it. “Tell me, *Rabbosai*, why is it that in recent years people have begun holding elaborate ‘*Bas Mitzvah*’ celebrations for young girls, something our ancestors never practiced? Traditionally, only thirteen-year-old boys celebrated reaching the age of *mitzvos*. Why has this custom spread to girls nowadays?”

The audience remained silent. Smiles rippled through the room as R’ Shalom delivered his punchline: “Once upon a time, when a Jewish boy reached thirteen, he began to wear *tefillin* and dedicate himself to *Torah* study. This naturally did not apply to a young girl, which is why only boys had a ceremony. But today, girls look around and see that even boys reaching thirteen aren’t *makpid* (careful) to put on *tefillin* or study *Torah* - yet everyone throws them a grand party! So the girls say, ‘If the boys get a celebration without doing anything, why shouldn’t we? Why are we any different?’” The congregation laughed, and the evening ended. To R’ Shalom, it was merely an amusing anecdote to keep the audience engaged.

Years later, a gentleman approached R’ Shalom in Jerusalem. “The *Rav* likely does not remember me,” the man said, “but I was in the synagogue that Friday night in *Kiryat Gat* when you shared that joke about *Bas Mitzvah* parties. Your words struck me like a lightning bolt. I asked myself: Is it really true that my sons have turned thirteen and reached the age of responsibility, yet they do nothing differently than my daughters? Are they truly living without *tefillin*?”

The thought haunted him all weekend. “First thing Sunday morning, I asked my sons to begin putting on *tefillin* every day. After all, they had a *Bar Mitzvah* and received a pair of *tefillin*. Soon, that small step led us to enroll them in religious schools. That spark spread through our home, inspiring all of us to return to *teshuvah*. Today, our entire family is fully observant.”

Finishing his account, R’ Shalom turned back to R’ Reuven and concluded, “You see, we know how to take a *neshama* out, but putting a *neshama* back in is something far greater than our plans. Who could have believed that a casual joke, spoken spontaneously during an unplanned *drasha*, would inspire an entire family to rebuild their spiritual lives forever?”

לפקח עינים עזרות להציג
מבטמר אסדר ... (ישע'א נב-ז)

DEEP, PENETRATING ANALYSIS
OF THE WEEKLY HAFTORAH

תורת הצבי על הפטרות

R’ Mordechai Schwab ז”ל explains that in the times of *Mashiach* the righteous will realize that the difficulties that have prevented them from seeing the truth until then, will disappear. Suddenly, all the “obstacles” (excuses) that have inhibited them from fulfilling the word of *Hashem* will be seen as foolish and childish. The figurative blind man will suddenly open his eyes and see the glory of *Hashem* and repent. The “prisoner” will become released from his spiritual confinement and begin to see *Hashem’s* might in a new light.

Although, in the times of *Mashiach*, Jews and non-Jews alike will become righteous, it is still the duty of *Hashem’s* chosen nation to lead the world by example and raise the level of spirituality.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי כֵן
שָׁבַת מִכָּל מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹקִים לַעֲשׂוֹת ... (ב-ג)

It would seem that the word “לעשות” is superfluous. **R’ Chaim Kanievsky ז”ל** explains this based on a מדרש תנחומא in *Parshas Tazria*. asked Rabbi Akiva: Whose actions are greater, *Hashem’s* or humans (fully expecting him to respond that *Hashem’s* were greater)? He was flabbergasted when Rabbi Akiva answered: Man’s actions are greater. He then asked Rabbi Akiva: Why do your people circumcise themselves? Rabbi Akiva answered: I expected that to be your next question, and laid the groundwork with my previous response; and that’s why I told you man’s actions are greater than G-d’s.

Rabbi Akiva then brought out rolls, breads, pastries and wheat kernels, and rhetorically asked: Which is more desirable? So you see, said Rabbi Akiva, that *Hashem* created His world intentionally leaving room for mankind to perfect it. So too, our bodies were created incomplete, and by removing the ערלה, we become complete. That, said R’ Chaim, is what the *posuk* can be saying. *Hashem* created the world - “לעשות”. He wants us to work at it and complete it.

Perhaps we can offer another *pshat* based on a מחשבה of the **Alter of Kelm** cited by **R’ Moshe Shmuel Shapiro ז”ל**. *Chazal* state that *Hashem* was creating mankind until the moment *Shabbos* commenced, and He stopped, mid-project. That non-completed form became a שד, a demon. Asked the *Alter*, if *Hashem* knew that He wouldn’t be able to complete that task and a treacherous being would be created, why did He even start? It was a lesson for us! One must utilize each minute he has, even if he won’t fully complete the mission! Maybe that’s what the *posuk* is saying “לעשות”. Just do. Don’t think of the end result. If you have the time to try and achieve something ... GO FOR IT! Do not stand by idly, not even attempting to start.

As our new year תשפ”ו begins, let’s internalize these concepts to remember that *Hashem* left room for our improvements and betterments to His world; and to do our best to use any and all opportunities regardless of the end result!

משל למה הדבר דומה

וַיֵּצֵר ה' אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם עֵפֶר מִן הָאֲדָמָה ... (ב-ז)

משל: An artist once asked a respectable Rabbi why *Hashem* desires human service when He already has perfect, flawless angels. Given human flaws, mistakes, and constant struggles, what value do human *mitzvos* truly have?

The Rabbi asked the artist about his profession. The artist proudly shared that he painted a sunset over the ocean so exquisite and detailed that it commanded an exorbitant price.

“Why doesn’t someone simply take a picture of the sunset with a camera?” the Rabbi inquired. “A camera provides a far more perfect replica than any painting.”

The artist smiled and explained that a camera involves no personal effort or challenge, so taking a photograph carries no true achievement. The true beauty of art lies in attaining

near perfection within the limits of human ability.

The Rabbi explained that this principle answers the initial question. An angel’s service is like a camera’s photograph; flawless and effortless, without challenge. *Hashem* created flawed human beings so they can be “artists” painting life as beautifully as possible within their confinements. Serving *Hashem* is an art, where true perfection is forged through overcoming human limitations.

מסל: A fundamental theme in *Parshas Bereishis* is the creation and the purpose of human beings. The *Torah* describes how *Hashem* created human beings - from earth, with unique limitations, flaws, and the potential to elevate themselves through effort, rather than creating them as flawless beings like the angels. This is an “*avodah*” we aspire to as we begin the *Torah* again.

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A
FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM
AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOShUA GOLD

הנחמדים מזהב

Hashem created the world with *Middas HaDin*, represented by the name “אלקים”. Yet later, the *posuk* states, ה' ביים עשות ה', introducing the name of *Middas HaRachamim*. **Rashi** explains that although the world was originally meant to be created with strict judgment, *Hashem*, כביכול, “changed His mind” and incorporated mercy, allowing *Rachamim* to take precedence. This makes it possible for a person to have time to repent, rather than being punished immediately upon transgressing *Hashem’s* will. But this raises an obvious question. The Almighty is perfect and, unlike a human being, does not make mistakes or reconsider decisions. How then, can we understand the concept that *Hashem* “changed His mind”?

The **Sefas Emes** points out that Rashi does not say that *Middas Hadin* was replaced with *Rachamim*. Rather, the two became partners. *Hashem’s* thought and ultimate standard is governed by *Din*, while His actions toward man are guided with *Rachamim*. This means, there is a fundamental difference between a person’s *Ratzon* and actual action. *Hashem* knew man would have a *yetzer hara* and would inevitably stumble. *Rachamim* creates an opportunity for a person to make mistakes, repent, and try again. However, this does not mean the standard itself is lowered. A person’s thoughts, desires, and aspirations must be completely aligned with the *Ribono Shel Olam’s*. *Hashem’s Din* determines where a person is supposed to be, while His *Rachamim* gives the opportunity to get there. As long as our *Ratzon* is to do good, we will not be immediately judged for our physical incapability to get there. In the Friday night *Kiddush* we mention *Shabbos* as a day of remembering *Maaseh Bireishis*, *Yetzias Mitzrayim*, and that we are the Chosen People. Then we add “ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו”. Explains the *Sefas Emes*, *Shabbos* is a day of depth. To elevate ourselves, strengthen our *emuna*, and closeness to *Hashem*. And even if we don’t feel or connect to that, it is simply *Shabbos*. It’s very existence and our knowing what it is meant to be affects us.

As we start a new year with new feelings of commitment, we know we may falter, but our *ratzon* must remain fixed.